

Tiit Sepa

Deemon

1

Maal elamine nõuab harjumist. Eriti kõhe on sügisel, kui tead, et esimene lähedal olev talu jääb umbes poole kilomeetri kaugusele ja väljas vinguv tuul keerutab vihma. Siis tekib tunne, nagu piiluksid akendest sisse bandiitide kõverad näod. Esialgu kartsin minagi, sest elasin üksinda ja tuttavaid mul siin polnud. Loomulikult käisid sõbrad linnast mul aeg-ajalt külas. Kuid õige pea tutvusin ma trullaka naisterahvaga, kes elas Niitsool. Noh, on selline talukoht... minu kodust umbes kilomeetri kaugusel. Naisel on viieaastane tütar Heidi. Peale selle plikatirtsu on tal veel poeg ja tütar, kuid nemad elavad juba oma elu ja käivad emal külas kord kolme aasta jooksul. Mis pole ka ime, sest mamma paneb kärke, nii et tolma... või õigemini muliseb. Ajuti töötab naine mu juures majahoolajana ja hoiab talul silma peal, kui ise juhtun kaugemal olema. Aga kui naine on tuurides, olen ma tema väikese tütre hoolajaks ja väike piiga on minusse sügavalt kiindunud. Meest Riinal ei ole. Kes tahakski sellise lakekausiga elada, kuigi naisena pole Riinal vigagi. Ta hoiab puhtust ja oskab hästi süüa teha.

Soomlane, kelle käest ma maja ostsin, tahtis Vainule (nii kutsutakse minu talu) teha nutriafarmi. Kahjuks ei arvestanud mees talu geoloogilisi eripärasusi ja vundamendiaugust, mille mees lasi kaevata, sai savise maa tõttu korralik tiik. Minule see meeldib, sest armastan tali-

Deemon

suplust ja sulistan aasta läbi vees. Kaugele pole vaja minna: konnatiik, nagu ma äpardunud vundamendiauku kutsun, asub talust kõigest neljakümne meetri kaugusel. Väike paus suplemisse tuleb põuasel südasuvel, kui tiigi põhjas loksud ainule mudane veetilk, samuti keset talve, kui vesi nii sügavalt kinni külmub, et ma ei suuda enam jäässe auku lüüa. Tihti olen kasutanud siis mootorsaagi ja saaginud jäässe sobiva suurusega augu, kuid ka lumehang ajab asja kenasti ära. Istud kümneks minutiks sinna sisse ja.... Ühesõnaga, proovige ja te ei kahetse. Esialgu on vastik, aga kui ära harjute, saab teist omamoodi talisuplusesõltlane. Jommis peaga ei tasu muidugi jääauku ronida. Riina ükskord proovis ja kuigi naisel on ümber korralik pekipolster, sai ta kõva nohu ning ta tänitas nädal aega mu kallal, nagu oleksin mina ta sinna tõuganud.

Kolm kuud tagasi tutvusin imekauni naisega. Armun iga päevaga sellesse ingellikku olendisse üha rohkem. Ta on lesk. Mees sai tal õnnetult surma, õigupoolest ta tapeti. Naine hakkas asja uurima ja koos ämmaga paljastasid nad kuriteo. Asjaosalised lendasid kolinal trellide taha ja salapolitseit tegi Synnele ettepaneku nende heaks tööle hakata. Koos ämmaga oli Synne kurikaelte jaoks ohtlik tandem. Isegi mina ei teadnud esialgu, kes Synne tegelikult on, ning pidasin teda prostituudiks, meeleheitel koduperenaiseks ja jumal teab veel kelleks. Kui viimaks asjale pihta sain, kaasas Synne ka minu oma tegemistesse. Pean ütlema, et esialgu võimatuna näiv amet hakkas mulle isegi meeldima ja me lahendasime üsnagi keeruka kuriteo, kus ärimehe vastu oli pööranud terve tema suguvõsa eesotsas kalli tütrekesega. Muidu ma pollareid ei salli. Kohe üldse mitte, sest minu talu vastu on ebatervet huvi tundnud nii mitmedki tegelased, kuid politseinikud on selle peale ainult õlgu kehitanud ja vargad on siiani tabamata. Jõudumööda olen ise vargaid nuhelnud, kui olen "külalistele" peale sattunud. Mul on ka koer, hiiglaslik bernhardiin Polly, kuid temast pole erilist kasu, kuna ta

Tiit Sepa

magab päevad läbi ja kui ärkab, nuusib loiult üle õue, otsides süüa, sest sellel hiiglasel on pidevalt nälg. Loru mis loru. Erksamaks muutub ta üksnes siis, kui keegi mulle suisa kallale tungib. Muidu võib temast isegi muruniitjaga üle sõita ja peni ei tee teist nägugi.

Kassi nimi on Renoir. Kuna olen kunstnik, siis panin kõutsile sellise nime. Las kannab uhkusega, kui midagi taipab. Kõuts käib alailma metsas ja külas kaklemas ning näitab ennast kodus nagu kuuvarjutus. Alatasa on tal kõrvad ja silmad lõhki. Peletis, mitte kass! Hommikuti magab mu voodi ees ja ma astun talle pidevalt unise peaga saba peale.

Ma olen neljakümne kahe aastane, mu nimi on Hinno, kuid vahel kirjutan ma naljapärast oma maalidele alla ka Le Copo. Lihtsalt sellepärast, et mul on kunstnikust sõber, kelle nimi on Leopo.

Olen juba vanaisa. Kujutage pilti! Mu kahekümne kahe aastane poeg Lauris, kes elab Pärnus, toksis ühe kena neiu, Epu, sedapsi ja tüdruk sünnitas juuli keskel. Lauris ise on üliõnnelik, ent mulle tikub ajuti masendus peale, kuigi maimukesel pole vigagi – selline armas, roosa, vääksuv tegelane. Loodan, et nad varsti jälle mulle külla tulevad, sest Lauris lubas suvel puhata ja sügisel edasi õppima minna. Noore isa asi. Ma ei kujuta ette, kuidas ta õppida saab, kui väike tüdruk aina kisa tõstab. Eks paistab. Igatahes praegu on nad Pärnus, kus elab ka mu esimene naine ja Laurise ema Kady. Kady on füüsikaõpetaja, tema praegune elukaaslane on sellesama kooli direktor. Ühesõnaga, perefirma see nende kool. Aga mis mul sellest. Mul on oma elu, omad sõbrad ja Synne. Kadyga saame siiani hästi läbi, kuid kahjuks pole see nii mu endiste kallimatega, keda mul on omajagu olnud. Sadas siia üks sisse. Reelika. Blond äralörtsitud beib. Endine loomulikult. Tal on kaksikutest tütreid ja kuigi naine enne tunnistas, et mina ei ole plikade isa, hakkas ta nüüd – kolmteist aastat hiljem – mulle neid uuesti kaela määrima. Üks põhjus võis muidugi ka see olla, et neil päevil

Deemon

ilmus prestiižikas ajakirjas minust artikkel koos fotodega ja seal tutvustati mind kui eraklikku ja hästi müüvat kunstnikku, kes on linnaelust tagasi tõmbunud. Selle lolli tükiga sai hakkama minu sõbra Jüri armuke Maire. Mairel on ka mees, kuid nende elu on juba ammu selles järgus, kus teineteise toimetamise vastu enam huvi ei tunta. Ajakirjanikust Maire selle loo valmis kirjutaski. Koos fotodega. Reelika juhtus artiklit nägema (ime küll, sest minu teada pole Reelika lugenud elus ühtegi raamatut ega ajakirja peale aabitsa esimeses klassis) ja sadas minu poole sisse. Naine lootis, et hakkab uuesti temaga elama ja võtan tema majapidamise Pääskülas üle. Isa, kes seni oli tema elamise eest hoolt kandnud ja üldse kõige eest vastutanud, oli naisel surnud ja Reelika ei saanud enam ise hakkama. Tema kuueteistaastane poeg Kalvi esimesest abielust oli täielik käpard ja tema peale ei saanud lootä. Muidugi mitte ka minu peale, sest ma peaksin olema peast põrunud, kui jätaaksin sellise kaunitari nagu Synne ja paneksin Reelikaga leivad ühte kappi. Naine ei häbenenud Synnet ja pakkus isegi mulle oma keha! Üldiselt ei heida ma kellelegi tema minevikku ette, ent juhul, kui sinna kuulun ka mina, on mu tunded teistsugused. Pealegi ei soovi ma endale paha haigust külge saada. Veel hullem oleks petta Synnet, kuigi naist ei häiri minu kunagised armukesed, vaid ta võtab neid kui kunstniku elu lahutamatu osa. Reelika hindas ainult ainelist heaolu ja kuigi tema poeg kuulus mingisugusesse uude usulisse rühmitusse, oli tema ema pagan mis pagan. Muidugi pole kellegi uskumustes ja tööeks-pidamises midagi halba, kui Kalvi poleks ennast õunapuu külge üles poonud. Peale kõige muu oli poiss ka narkomaan ja uurides Domini-Ca-Morduse põhikirja, avastasin, et selle ususekti põhiideed olid üs-nagi satanistlikud ja see pooldas suitsiidi kui "tõelist vabanemist". Ilm-selt läkski poeg kõige selle teed, sest õhtul andsin Reelikale, kaksikutele ja poisile ööbimiseks oma külalistetoa ja kuulsin, kuidas nad seal oma-vahel riidu läksid. Poiss sõimas emmet, et too ei austa tema tööeks-pida-

Tiit Sepa

misi ja lubas ennast ära tappa. Hetk hiljem helises kellegi mobiil ja Kalvi tuli toast välja. Nägin, kuidas ta õue läks, ja arvasin muidugi, et poisivolask tegi lihtsalt lolli nalja. Pärast tuli ta tuppa tagasi. Aga hommikul...

Reelikat vapustas poja surm sügavalt, kuid plikad ei teinud õnnestusest suurt numbrit, vaid jätkasid sihipäraselt minu paljaks varastamist. Jõudsin vaevalt oma asjad nende kotist välja tirida, kui nad juba uued asemele toppisid. Nagu emagi hindasid nemadki üle kõige maist heaolu ja olid veendunud, et maailm oli loodud nende jaoks, mitte vastupidi.

Kalvi surnukeha viidi Tallinna täpsematele uuringutele, sest enne vabatahtlikku ülesriputamist oli poiss endale sisse süstinud veel suure annuse mingisugust narkootikumi ja spetsialistid tahtsid välja uurida, mis pagana sodi see oli, et noormehe nii lolliks tegi. Mina saagisin vihaga maha õunapuu, kus poisi surnukeha oli. Pärast kahetsesin, sest puu polnud ju milleski süüdi. Tema võttis ainult elutüdumuse all kannatava noormehe enda kanda. Puu ei saanud teda ümber veenda ja eest ära minna. Aga ikkagi oli halb. Reelika konutas juba kolmandat päeva minu juures ega mõelnudki ära minna. Kõige tagatipuks hakkas ta veel mind oma õnnetusel süüdistama.

"Milles mina süüdi olen?" küsisin.

"Kalvi armastas sind nagu isa," sõnas Reelika.

Jama. Ma ei olnud poissi juba kaksteist aastat näinud. Kordagi polnud ta minust puudust tundnud, vaid nautis ema teiste armukeste tähelepanu. Vaevalt ta isegi mäletas mind, sest oli ainult nelja-aastane, kui mina ja Reelika lahku läksime. Tema päris isa on siiani vist veel elu ja tervise juures ning ta oleks pidanud temaga suhtlema. Reelika ei osanud oma murega muud peale hakata kui määrada see teistele kaela ja panna ka nemad kannatama. Selline ta kord juba oli. Mõttes kutsusin teda dendrodebiilikuks, mis tõlkes tähendab lihtsalt puupead.